

Arrest

nr. 269 538 van 8 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en hun dochter X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 oktober 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. D'HONDT, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker M. L. L. en zijn echtgenote, verzoekster E. C. G., dienen op 22 december 2017 een verzoek tot internationale bescherming in. Hun dochter, verzoekster L. L. C., dient op 21 augustus 2018 eveneens een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 15 februari 2019 weigert het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Deze beslissingen worden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in haar arrest nr. 234 808 van 2 april 2020.

Op 8 mei 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor elk van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten –verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Tegen voormelde beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 243 973 van 13 november 2020 het beroep verwerpt.

Verzoekers dienen op 25 mei 2020 een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 7 oktober 2021 wordt de verblijfsaanvraag van verzoekers onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde), aan verzoekers ter kennis gebracht op 26 november 2021. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.05.2020 werd ingediend door :

*L. (...) L. (...), M. (...) F. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Colombia
geboren te (...) op (...) 1973*

*Echtgenote: C. (...) G. (...), E. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Colombia
geboren te (...) op (...) 1975*

*+ Meerderjarig kind: L. (...) C. (...), L. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Colombia
geboren te (...) op (...) 1999*

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

*De heer L. (...) L. (...) M. (...) F. (...) en mevrouw C. (...) G. (...) E. (...) kwamen op 16.10.2017 en in het bezit van een paspoort in België aan. Zij dienden op 22.12.2017 een asielaanvraag in. Hun dochter, L. (...) C. (...) L. (...) vervoegde haar ouders op 11.07.2018, en diende een asielaanvraag in op 21.08.2018. De hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd hun op 15.02.2019 geweigerd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Tegen deze beslissing dienden zij op 19.03.2019 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde op 02.04.2020 de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij werden op 08.05.2020 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (13*Quinquies*). Op 08.06.2020 dienden zij tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 13.11.2020 werd hun beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.*

De duur van de asielprocedures – namelijk iets meer dan 2 jaar en 3 maanden voor de asielprocedure van de heer L. (...) L. (...) en mevrouw C. (...) G. (...) en iets meer dan 1 jaar en 7 maanden voor de

asielprocedure van mevrouw L. (...) C. (...) – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrestnr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen verwijzen naar het Ministerieel Besluit van 18.03.2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken, waarbij alle niet-essentiële reizen vanuit België worden verboden. Dit Ministerieel Besluit met in begrip van het reisverbod is ondertussen opgeheven en is dus niet meer van toepassing. Bovendien kan opgemerkt worden dat de terugkeer van betrokkenen naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkenen tonen eveneens niet aan dat zij als Colombiaanse onderdanen vruchteloze pogingen hebben ondernomen om naar Colombia terug te keren om volgens de gewone procedure hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat zij tijdens hun reis de nodige hygiënemaatregelen niet zouden kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zouden kunnen toepassen in hun land van herkomst.

Betrokkenen verwijzen ook naar de uitzonderlijk slechte situatie en het uitzonderlijk gewelddadig karakter in de stad Cali indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Echter, voor wat betreft de situatie in Cali voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die reeds tijdens hun asielprocedure in het kader van de vraag tot subsidiaire bescherming werd onderzocht. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen – die niet weerhouden werden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkenen in België een aanzienlijk sociaal netwerk hebben opgebouwd, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die een terugkeer naar hun land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zou maken. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat de heer L. (...) L. (...) en mevrouw C. (...) G. (...) tewerkgesteld waren, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hun asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 02.04.2020 is tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sindsdien vervallen.

De overige aangehaalde elementen van integratie (dat betrokkenen respectievelijk sinds eind 2017 en midden 2018 in België verblijven, dat zij sinds hun aankomst taallessen zijn beginnen volgen en dat zij werkwilleg zijn) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Ten aanzien van verzoeker M. L. L. neemt de gemachtigde op 7 oktober 2021 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 november 2021. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: L. (...) L. (...), M. (...) F. (...)

geboortedatum: (...) 1973

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Colombia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:*

Omdat betrokkene een asielaanvraag indiende op 22.12.2017, werd zijn verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een precaire verblijfssituatie ging. Vermits de asielprocedure werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 02.04.2020, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.”

Ten aanzien van verzoekster E. C. G. neemt de gemachtigde op 7 oktober 2021 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 26 november 2021. Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: C. (...) G. (...), E. (...)
geboortedatum: (...) 1975
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Colombia*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:*

Omdat betrokkene een asielaanvraag indiende op 22.12.2017, werd haar verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een precaire verblijfssituatie ging. Vermits de asielprocedure werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 02.04.2020, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.”

Ten aanzien van verzoekster L. L. C. neemt de gemachtigde op 7 oktober 2021 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 26 november 2021. Dit is de vierde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: L. (...) C. (...), L. (...)
geboortedatum: (...) 1999
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Colombia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:*

Omdat betrokkene een asielaanvraag indiende op 21.08.2018, werd haar verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een preciaire verblijfssituatie ging. Vermits de asielprocedure werd afgesloten met een weigering van de vluchtenlingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 02.04.2020, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62, § 2 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 35 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Met betrekking tot het argument van de coronapandemie, stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Betrokkenen verwijzen naar het Ministerieel Besluit van 18.03.2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken, waarbij alle niet- essentiële reizen vanuit België worden verboden. Dit Ministerieel Besluit met in begrip van het reisverbod is ondertussen opgeheven en is dus niet meer van toepassing. Bovendien kan opgemerkt worden dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet- essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RW, arrest nr. 251314 van 22.03.2021). Betrokkenen tonen eveneens niet aan dat zij als Colombiaanse onderdanen vruchteloze pogingen hebben ondernomen om naar Colombia terug te keren om volgens de gewone procedure hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat zij tijdens hun reis de nodige hygiënemaatregelen niet zouden kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zouden kunnen toepassen in hun land van herkomst. ”

Eerste onderdeel

Artikel 35 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt:

“Eenieder heeft recht op toegang tot preventieve gezondheidszorg en op medische verzorging onder de door de nationale wetgevingen en praktijken gestelde voorwaarden. Bij de vaststelling en uitvoering van

het beleid en de maatregelen van de Unie wordt een hoog niveau van bescherming van de menselijke gezondheid gewaarborgd. "

Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, maakt onderdeel uit van het beleid en de maatregelen van de Unie. Bij de uitvoering ervan, moeten de lidstaten dus een "hoog niveau van bescherming van de menselijke gezondheid" waarborgen.

Artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 vormt de omzetting van artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG. In de toepassing hiervan moet de verweerder artikel 35 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat het recht op gezondheid garandeert, respecteren. De bevelen om het grondgebied te verlaten vormen een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3, lid 4 van dezelfde richtlijn. Ook bij de toepassing van dit artikel moet de tegenpartij bijgevolg artikel 35 van het Handvest in overweging nemen. Dit is niet gebeurd.

Het antwoord geformuleerd in de eerste bestreden beslissing, namelijk dat de verplaatsing een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen, biedt geen antwoord op de aanvraag van de verzoekers. De bestreden beslissing verklaart niet waarom het, in de huidige context van een pandemie, niet op zijn minst bijzonder moeilijk zou zijn voor de verzoekers om zich te moeten verplaatsen naar Colombia voor de loutere invulling van een formele voorwaarde.

Door dit gebrekkige antwoord schendt de bestreden beslissing de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, alsook de zorgvuldigheidsplicht. Vermits de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissingen niet aangeeft artikel 35 van het Handvest in overweging te hebben genomen in de context van de pandemie, schenden de beslissingen bovendien ook het EU-grondrecht op gezondheidszorg en de zorgvuldigheidsplicht.

Tweede onderdeel

Daarnaast stelt de eerste bestreden beslissing het volgende met betrekking tot de moeilijkheden veroorzaakt door Covid-19:

"Betrokkenen tonen eveneens niet aan dat zij als Colombiaanse onderdanen vruchteloze pogingen hebben ondernomen om naar Colombia terug te keren om volgens de gewone procedure hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat zij tijdens hun reis de nodige hygiënemaatregelen niet zouden kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zouden kunnen toepassen in hun land van herkomst."

De eerste zin impliceert dat de verzoekers hadden moeten aantonen dat een terugkeer onmogelijk was. Deze impliciete vereiste is een schending van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Buitengewone omstandigheden zijn per slot van rekening niet alleen de omstandigheden die een terugkeer onmogelijk maken, maar ook de omstandigheden die een terugkeer bijzonder moeilijk maken.

In zijn arrest nr. 88.076 van 20.06.2000 heeft de Raad van State immers het volgende principe vastgelegd:

« les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée. » (aanduidingen van de verzoekers)

Uw Raad heeft dit principe recent bevestigd met betrekking tot formele voorwaarden in arrest nr. 260.392 van 09.09.2021:

« Sont ainsi des circonstances exceptionnelles au sens de cet article 9bis, toutes circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande de séjour. » (aanduidingen van de verzoekers)

Op het moment van de aanvraag was het voor de verzoekers onmogelijk om zich naar Colombia te begeven aangezien er gewoonweg geen vluchten waren.

Hoewel ondertussen de reis niet geheel onmogelijk is, blijft het vandaag wel bijzonder moeilijk om naar Colombia terug te keren. Het is zeker zo dat de verzoekers hygiënemaatregelen kunnen respecteren, maar zelfs bij een volledige naleving van deze maatregelen brengen reizen inherent een blootstelling aan een hoger besmettingsrisico met zich mee. Dit geldt des te meer voor vliegreizen, aangezien passagiers en boordpersoneel voor meerdere uren in een gesloten cabine vastzitten. Dit is een optimale omstandigheid voor het virus om zich te verspreiden. Zelfs indien de verzoekers zich perfect aan de hygiënevoorschriften houden, is hun goede gezondheid tijdens de reis afhankelijk van het gedrag van hun medepassagiers.

Een enkele verwijzing door de verweerder naar de geldende hygiënemaatregelen toont met andere woorden niet aan dat de reis voor de verzoekers niet bijzonder moeilijk blijft.

De bestreden beslissing schendt de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980."

2.2 In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis, 48/3, 48/4 en 62, § 2 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van hun middel zetten zij het volgende uiteen:

"Met betrekking tot de situatie in Cali, stelt de bestreden beslissing het volgende:

"Betrokkenen verwijzen ook naar de uitzonderlijk slechte situatie en het bijzonder gewelddadig karakter in de stad Cali indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Echter, voor wat betreft de situatie in Cali voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die reeds tijdens hun asielprocedure in het kader van de vraag tot subsidiaire bescherming werd [sic] onderzocht. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die niet weerhouden werden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden."

Op dit punt is de bestreden beslissing vatbaar voor twee interpretaties.

Eerste onderdeel

Enerzijds lijkt de bestreden beslissing te willen verwijzen naar het verbod uit artikel 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 om als buitengewone omstandigheid elementen in te roepen die aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag en die verworpen werden door de asieldiensten.

De asieldiensten hebben de kritieke veiligheidssituatie in Cali echter nooit in twijfel getrokken. Zij hebben enkel geoordeeld dat de situatie niet ernstig genoeg was om de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Indien de bestreden beslissing de argumenten van de verzoekers gelijkgesteld aan elementen bedoeld in artikel 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, is de motivatie feitelijk verkeerd. Dit komt neer op een schending van artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Tweede onderdeel

Anderzijds lijkt de bestreden beslissing de argumenten van de verzoekers gelijk te stellen aan de voorwaarden voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming.

In dit geval verenigt de bestreden beslissing het begrip "buitengewone omstandigheden" van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, door deze gelijk te stellen aan de voorwaarden voor de erkenning als

vluchteling of de toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15.12.1980. De afwijzing van een asielaanvraag vormt geen weerlegging van de stelling dat de veiligheidssituatie in Colombia een terugkeer bijzonder moeilijk maakt.

Voor deze conclusie verwijzen de verzoekers naar het arrest van Uw Raad met nr. 233.894 van 13.09.2019:

"Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij van de verzoekende partij, opdat zij zou aantonen dat er in deze sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden, verwacht dat zij aantoont dat haar "leven in gevaar zou zijn", de verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad die betrekking heeft op een risico op marteling of onmenselijke of mensonterende behandelingen, of met andere woorden artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij verwijst verder ook naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een reëel risico op ernstige schade in het kader van de behandeling van een asielaanvraag. De verwerende partij heeft het verder nog over de beoordeling van het Commissariaat-generaal met betrekking tot de afwezigheid van een reëel risico op ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geeld in het kader van een gewapend conflict. De Raad volgt de verzoekende partij waar zij stelt dat deze beoordeling van de verwerende partij van de notie 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, veel te beperkend is. Uit bovenstaande bespreking is echter gebleken dat 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Het is duidelijk dat er, zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, er ook nog vele andere omstandigheden van die aard kunnen zijn zonder dat zij een gevaar voor het leven van de verzoekende partij betekenen. Door de betekenis van het begrip 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te verengen tot omstandigheden die een gevaar voor het leven van de verzoekende partij uitmaken of een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaken, heeft de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat de verzoekende partij volledig in gebreke blijft om persoonlijke bewijzen te leveren dat haar leven in Venezuela in gevaar zou zijn, en dat de door de verzoekende partij geuite vrees werd onderzocht in het kader van de door haar ingediende asielaanvraag die door het Commissariaat-generaal werd afgewezen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen opnieuw de betekenis van de notie 'buitengewone omstandigheden' uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet verengd heeft, net zoals hierboven werd besproken. De verwerende partij maakt met haar repliek dan ook niet aannemelijk dat bovenstaand betoog van de verzoekende partij onterecht zou zijn." (aanduidingen van de verzoekers)

Op deze manier verwacht de verweerder het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 met de voorwaarden voor internationale bescherming.

In de plaats hiervan had de bestreden beslissing een beoordeling moeten maken van de omstandigheden in Cali die specifieke moeilijkheden inhouden voor de verzoekers om hun aanvraag veilig in Colombia in te dienen. De verweerder heeft dit niet gedaan.

Door deze dubbelzinnige motivering schendt de bestreden beslissing de artikelen 9bis, 48/3, 48/4 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

2.3 In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62, § 2 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Eerste onderdeel

Met betrekking tot de sociale relaties van de verzoekers, leest de eerste bestreden beslissing als volgt:

"Voor wat betreft de bewering dat betrokkenen in België een aanzienlijk sociaal netwerk hebben opgebouwd, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die een terugkeer naar hun

land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zou maken. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt." (aanduiding door de verzoekers)

De verweerder verwerpt het argument van de sociale integratie met de eenvoudige vaststelling dat er geen sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of een dermate hechte band die een terugkeer naar Colombia onmogelijk zou maken.

Opnieuw vereist de verweerder een bewijs van de onmogelijkheid van een terugkeer. Ook op dit punt schendt de motivering dus artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, aangezien buitengewone omstandigheden eveneens de omstandigheden omvatten die een terugkeer bijzonder moeilijk maken.

Voorts gebruikt de bestreden beslissing op dit punt een irrelevant criterium door te stellen dat een tijdelijke verwijdering "geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt". Dit betreft immers een voorwaarde voor de schorsing van de bestreden beslissingen conform artikel 39/82, §2 van de wet van 15.12.1980, en is aldus geen vereiste voor een bijzondere omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Op deze manier is de eerste bestreden beslissing verwarrend, wat een schending inhoudt van artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en de zorgvuldigheidsplicht.

Tweede onderdeel

Met betrekking tot de overige elementen die wijzen op de succesvolle integratie van de verzoekers, in het bijzonder de eerdere tewerkstelling, de kennis van het Nederlands en de wil om te werken, stelt de eerste bestreden beslissing het volgende:

"Het feit dat de heer L. (...) L. (...) en mevrouw C. (...) G. (...) tewerkgesteld waren, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hun asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 02.04.2020 is tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sindsdien [sic] vervallen.

De overige aangehaalde elementen van integratie (dat betrokkenen respectievelijk sinds 2017 en midden 2018 in België verblijven, dat zij sinds hun aankomst taallessen zijn beginnen volgen en dat zij werkwilig zijn) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Hiermee miskent de verweerder het feit dat elementen die duiden op een integratie in België wel degelijk buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

De exhaustieve lijst van artikel 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 sluit deze elementen immers niet uit:

"§2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk [2 met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een

aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan] ;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter. "

De bestreden beslissing schendt aldus de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, alsook de algemene zorgvuldigheidsplicht."

2.4 In een vierde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van hun middel zetten zij het volgende uiteen:

"Door geen rekening te houden met het privéleven dat de verzoekers opgebouwd hebben in België, miskennen de tweede, derde en vierde bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van Mens heeft in zijn arrest C. c. Belgique van 07.08.1996 het volgende geoordeeld:

« [U]ne vie privée au sens de l'article 8 [...] englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial. »

Zowel de heer L. (...) L. (...) als mevrouw C. (...) G. (...) hebben in België, onder meer door middel van hun professionele activiteiten tijdens de asielprocedure, een sociaal leven opgebouwd in België dat beschermd wordt door het recht op een privéleven uit artikel 8 van het EVRM.

De bevelen om het grondgebied te verlaten vormen een inmenging in de uitoefening van dit recht door de verzoekers.

Geen enkele bestreden beslissing brengt de succesvolle integratie van de verzoekers in rekening door middel van een proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Bij gebrek aan een dergelijke afweging, schenden de tweede, derde en vierde bestreden beslissingen artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens."

2.5 De middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen beoordeeld.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissingen zijn genomen. Betreffende de eerste bestreden beslissing heeft verweerder immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geduid dat verzoekers niet aantonen dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Betreffende de tweede, derde en vierde bestreden beslissing heeft verweerder, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid,

2° van de vreemdelingenwet, geduid dat verzoekers langer dan de toegestane termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen in het Rijk verblijven. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder een door hen in de verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet of onvoldoende heeft beantwoord.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, worden de middelen onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn eerste paragraaf, eerste lid, als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare

buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (cf. RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de eerste bestreden beslissing oordeelt het bestuur dat verzoekers aan de hand van de in hun aanvraag aangevoerde gegevens niet hebben aangetoond dat zij een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers geven te kennen het niet eens te zijn met deze beoordeling. Zij betogen in eerste instantie dat verweerder rekening moet houden met artikel 35 van het Handvest, hetgeen volgens hen niet is gebeurd. Zij stellen dat het, in de huidige context van een pandemie, op zijn minst bijzonder moeilijk zou zijn om zich te verplaatsen naar Colombia en aldaar de gewone procedure te volgen. Volgens verzoekers brengt een dergelijke reis inherent een blootstelling aan een hoger besmettingsrisico met zich mee, zelfs wanneer alle hygiënemaatregelen in acht worden genomen. Verder betogen verzoekers dat verweerder vereist dat zij aantonen dat een terugkeer naar hun land van herkomst onmogelijk is, terwijl ook omstandigheden die een terugkeer bijzonder moeilijk maken als buitengewone omstandigheden moeten worden aanvaard.

Artikel 35 van het Handvest luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op toegang tot preventieve gezondheidszorg en op medische verzorging onder de door de nationale wetgevingen en praktijken gestelde voorwaarden. Bij de vaststelling en uitvoering van het beleid en de maatregelen van de Unie wordt een hoog niveau van bescherming van de menselijke gezondheid gewaarborgd.”

Er blijkt niet dat verzoekers aan deze bepaling een recht kunnen ontleen opdat hen een verblijfsmachtiging dient te worden toegekend. In deze situatie blijkt niet dat verzoekers zich dienstig kunnen beroepen op deze bepaling. Waar het betoog van verzoekers verder betrekking heeft op het Ministerieel Besluit van 18 maart 2020, merkt de Raad op dat dit Ministerieel Besluit inmiddels is opgeheven en het betoog van verzoekers aldus niet dienstig is.

Waar verzoekers in dit verband stellen dat ze niet kunnen terugkeren door de coronacrisis, kunnen ze niet worden gevolgd. In het kader van de pandemie worden tijdelijke maatregelen genomen om de verspreiding van het COVID-virus te beperken. Aan verzoekers werden op 26 november 2021 respectievelijk drie bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend. De tijdelijke COVID-maatregelen doen geen afbreuk aan het feit dat aan verzoekers een dergelijk bevel kon worden afgegeven omdat zij illegaal in het Rijk verblijven. Verzoekers betwisten immers niet dat zij illegaal op het grondgebied verblijven. De Raad merkt bovendien op dat de bevelen om het grondgebied te verlaten een terugkeerverplichting inhouden doch geen terugleidingsbeslissing bevatten en dat verzoekers niet worden vastgehouden met het oog op terugleiding naar de grens. Indien verweerder op een bepaald ogenblik overgaat tot de gedwongen uitvoering van de bevelen, zal hij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht moeten nemen. Verzoekers zullen in voorkomend geval alsdan ook hun rechtsmiddelen kunnen aanwenden tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens. Het feit dat er momenteel wereldwijd specifieke maatregelen gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt niet mee dat de bevelen om het grondgebied te verlaten onwettig zouden zijn. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij omwille van de COVID-19 pandemie geen gevolg kunnen geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Ze stellen immers zelf in hun verzoekschrift dat *“de reis niet geheel onmogelijk is”*. Verzoekers betogen anderzijds wel dat het *“bijzonder moeilijk”* is om terug te keren naar hun land van herkomst, gezien een dergelijke reis inherent een blootstelling aan een hoger besmettingsrisico met zich meebrengt.

Met dit betoog slagen verzoekers er niet in aannemelijk te maken ze medische problemen hebben, dat ze door het COVID-19 virus zijn besmet, dat ze symptomen hebben en een medische behandeling nodig hebben, noch dat ze risicopatiënten zijn. De Raad bemerkt dat het aangevoerde risico op besmetting louter hypothetisch is. Bovendien is het eigen aan een pandemie dat er wereldwijd een risico op besmetting bestaat. Verzoekers tonen niet aan dat er tijdens de reis naar en/of in hun land van herkomst een aanzienlijk groter risico bestaat om besmet te worden met het COVID-19 virus, dan dat dit in België het geval is. Er worden geen concrete elementen aangebracht waaruit kan worden opgemaakt

dat er reden is om aan te nemen dat verzoekers bij een terugkeer naar hun land van herkomst besmet zullen worden met het voornoemde virus.

Volgens verzoekers impliceert de eerste bestreden beslissing dat ze moeten aantonen dat een terugkeer naar hun land van herkomst onmogelijk is. Ze verwijzen hiervoor naar de volgende passage in de voormelde beslissing: *“Betrokkenen tonen eveneens niet aan dat zij als Colombiaanse onderdanen vruchteloze pogingen hebben ondernomen om naar Colombia terug te keren om volgens de gewone procedure hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen”*. Verzoekers duiden op rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat bijzondere omstandigheden geen omstandigheden van overmacht dienen te zijn. Het volstaat dat betrokkenen aantonen dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst om de verblijfsmachtiging aldaar te vragen. De Raad dient echter op te merken dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zijn beoordeling van de buitengewone omstandigheden in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de administratieve overheid bij de beoordeling van de aangehaalde buitengewone omstandigheden is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoekers tonen niet aan dat verweerder diens beslissingen heeft genomen met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

Verder bekritisieren verzoekers de eerste bestreden beslissing waar deze stelt dat betrokkenen geen enkel nieuw element aanvoeren betreffende de situatie in Cali, dan de elementen die zij hieromtrent reeds tijdens hun asielprocedures hebben aangevoerd. Verzoekers betogen dat de asielinstanties de onveilige situatie in Cali nooit in twijfel hebben getrokken, doch enkel hebben geoordeeld dat dit niet volstaat om hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Artikel 9bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekers geen enkel nieuw element toevoegen aan de elementen die reeds tijdens hun asielprocedures werden onderzocht. Zonder het voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal kunnen dezelfde verklaringen aldus niet worden aanvaard in het kader van de verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kunnen deze elementen, conform artikel 9bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet, niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Dit motief volstaat om het niet aanvaarden van de aangehaalde omstandigheden als buitengewone omstandigheid te schragen, minstens maken verzoekers het tegendeel niet aannemelijk.

Verzoekers betogen tevens dat de eerste bestreden beslissing impliceert dat buitengewone omstandigheden gelijk worden gesteld aan de voorwaarden voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus, waardoor het begrip *“buitengewone omstandigheden”* in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onterecht wordt verengd.

Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verklaringen van verzoekers betreffende de onveilige situatie in Cali tegenstrijdig en vaag worden geacht. Deze beslissing stelt eveneens dat betrokkenen *“over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief [beschikken] in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict (...)”*.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekers betogen, is verweerder niet verplicht om een nieuwe beoordeling te maken van de omstandigheden in Cali die specifieke moeilijkheden inhouden voor verzoekers om hun verblijfsaanvraag veilig in Colombia in te dienen. Deze omstandigheden werden reeds onderzocht in het kader van de voormelde asielprocedure. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft reeds geoordeeld dat, enerzijds, de verklaringen van verzoekers betreffende de

onveilige situatie in Cali minstens tegenstrijdig en vaag zijn en, anderzijds, dat zij zich veilig in een andere Colombiaanse stad kunnen vestigen. Verzoekers tonen niet aan waarom verweerder niet op dienstige wijze naar deze beoordeling kan verwijzen. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt geenszins dat verweerder het begrip *“buitengewone omstandigheden”* in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet verkeerd heeft toegepast of verengd. Bovendien houden de bestreden beslissingen geen verplichting in voor verzoekers om terug te keren naar Cali, doch enkel om het Belgische grondgebied en het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, te verlaten.

Vervolgens stellen verzoekers dat de elementen die ze hebben aangehaald betreffende hun succesvolle integratie in België wel als buitengewone omstandigheden moeten worden beschouwd, gezien de *“exhaustieve lijst”* van artikel 9bis, § 2 van de vreemdelingenwet deze elementen niet uitsluit.

Verzoekers gaan met hun betoog echter geheel voorbij aan het feit dat de opsomming in artikel 9bis, § 2 van de vreemdelingenwet geenszins een exhaustieve lijst betreft. Daarnaast is de beoordeling van verweerder geheel in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State, die stelt: *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder in voorliggende zaak niet kon terugvallen op een standpunt dat steun vindt in de rechtspraak van het hoogste administratieve rechtscollege of dat hij door dit te doen kennelijk onredelijk optrad.

Verzoekers kunnen verder niet worden gevolgd waar ze stellen dat verweerder zich in de eerste bestreden beslissing op een *“irrelevant criterium”* beroept door te stellen dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geen breuk van sociale relaties uitmaakt maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied met zich meebrengt, hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verzoekers beroepen zich onder andere op hun sociale relaties als humanitaire reden om tot verblijf te worden gemachtigd. Het antwoord van verweerder op dit argument is aldus weldegelijk relevant.

Tenslotte voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ze stellen dat verweerder geen rekening heeft gehouden met hun privéleven tijdens het nemen van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing. Verzoeker M. L. L. en verzoekster E. C. G. betogen dat zij door middel van hun professionele activiteiten een sociaal leven, dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM, hebben opgebouwd in België.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad bemerkt dat artikel 8 van het EVRM niet als dusdanig kan worden uitgelegd als zou er in hoofde van een Staat een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen of een verblijfsrecht toe te kennen. Uit de bepaling van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de vreemdelingenwet niet in de weg (cf. RvS nr. 99.581, 9 oktober 2001). Verzoekers betwisten de determinerende motieven van de bevelen om het grondgebied te verlaten niet. Ze weerleggen niet dat ze langer dan de toegestane termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen in België verblijven. Uit de bovenstaande bespreking is reeds gebleken dat verweerder op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet gerechtigd is om ten aanzien van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten, te nemen. De bestreden beslissingen strekken er niet toe het privéleven van verzoekers te verhinderen of te bemoeilijken en houden evenmin een absoluut verbod in voor verzoekers om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Niets belet verzoekers om vanuit het buitenland de nodige stappen te ondernemen en de nodige

formaliteiten te vervullen teneinde de nodige documenten te bekomen om in België te verblijven. Volledigheidshalve moet worden vermeld dat de Raad van State meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (*cf.* RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekers in hun verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet enkel de hindernissen ten gevolge van de COVID-19 pandemie aanvoeren als buitengewone omstandigheden. De onveilige situatie in Cali en verzoekers' succesvolle integratie in België worden niet benoemd als buitengewone omstandigheden.

Er moet worden besloten dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze aannemelijk maken dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissingen is gekomen.

Het eerste, tweede, derde en vierde middel zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN